

MEGNYILT VIGADÓ! Május 1-től csütörtök és szombat este tánc! Esténként IMPERIAL dzsessz, Káté Lajos cigányprimás muzsikál.

előmozdíthatja a játékok nagy sikerét.

Végül elérkezettnek látom azt az időt, hogy megalakítsuk a szabadtéri játékok barátjainak rendezőbizottságát. Nem hihetetlen nagy összeget gondolok. Meg vagyok arról győződve, hogy akad a városban ötven olyan polgár, aki kockázati részesedést vállalna arra az esetre, ha a szabadtéri játékok nem járnának kellő anyagi sikerrel. Ez az elgondolás azonban természetesen csak abban az esetben helytálló, ha a rendezőbizottság oly

nemzetközi jelentőségű újabb produkcióval

ludja benépesíteni a templom büszke és csodaszép terét, amely Szeged városának és az egész országnak dicsőségére válik.

A rendezőbizottság eddig is bebizonyította, hogy nívós, nagysikerű játékot tudnak produ-

kálni, amire büszke lehet ez az ország és ez a város. Bánffy Miklós zsenialitása új szempontokat, ki nem taposott művészi irányzatot és színeket hozott. Az ember tragédiája előadásába. Remélem és hiszem, hogy ebben az évben Az ember tragédiája mellett még más, eddig el sem képzelhető nagyszerű előadást is fog a bizottság Szegedre hozni. Emelni fogja azt a művészi sikert, amelyet az elmúlt két év eseményei kiváltottak.

A város polgármestere, a törvényhatóság és a várost szerető összes polgárok

támogatni fogják a rendező bizottságot nagy és sikeres munkájában, amely Szeged városának csendjében életet, jobb hangulatot és a leltargia helyett reményt ébreszt.

Az újabb alkotásokhoz pedig nem pesszimizmus, hanem optimizmus kell. Husvét napján keressük azokat az utakat, amelyek városunk szebb jövőjéhez vezetnek.

(Magától értetődik, hogy nem a tér középsikjára képzelem a világitótesteket, mert ezt a sikot semmivel sem szabad megtörni. Ellenben a térközép két hosszoldalát szegélyező aszfaltperrenon voltának azok megfelelő szétszétással elhelyezendők.)

Van a Dóm-téren más pótolni való is. A múlt nyáron hallgattam végig egy kis párbeszédet a vegytani intézet árkádjai előtt. Az idegen felmutat az épület homlokzatára és megkérdezi egy arramenőtől, hogy mi az ott fenn, ami órának látszik, de többnek is látszik egy óránál. A bennszülött nem minden büszkeség nélkül adja meg a felvilágosítást, hogy:

harangjáték.

Az idegen csodálkozik. »Ha harangjáték, miért nem játszik. En már délben is itt ácsorogtam, de bizony meg nem mozdult se az óramutató, se a zenélő harang.« Szegedi polgártársam viccel ütötte el a dolgot. »Tetszik tudni, ugy vagyunk ezzel, mint az egyszeri gyerek a szilvával. Kérdezi az apját, hogy miféle gyümölcs az ott a fán. Az, fiam, az ugynevezett kék szilva, De, apám, ha kék, akkor miért piros? — Azért, mert még zöld, feleli az apa.

A fiúnak nem volt több kérdése és a szilva-ügy hamarosan rendbe is jött, mert a szilva már néhány nap múlva csakugyan kék volt. De az az idegen, aki három év előtt is itt járt s az idén is eljön, meg fogja kérdezni, hogy miért zöld még mindig a harangtűző óra. Akik tudják, hogy a külföldön is ritkaságszámba menő harangjáték milyen vonzóerőt gyakorol az utazókra, bizonyára csatlakoznak ahhoz a kíváncsisághoz, hogy a szegedi harangjátékot minél előbb meg kell szöktetni. Tudommal csak a belső mechanizmus hiányzik, nem lehet tehát túl nagy áldozatról szó.

A jó öreg Széchenyi-teret még mindig büszkén tárhatjuk vendégeink elé. A városháza előtti parkrészt kiképzése — az elhangzott kisebbségi vélemény ellenére — nagyban emeli a tér szépségét s nekem csak a szökökutat működésére vonatkozólag volna egy szerény észrevételem, körülbelül olyan alapon, mint fentebb a harangjátékkal kapcsolatban: ha szökökut, miért nem szökök, vagy miért csak filléres vasárnapokon, holott idegen máskor is megfordul a városban? Nem ismerem a bronzhalak biológiáját, de ha én delfin volnék egy szökökuton, egy percig se tatanám hiába a szájamat, hanem köpném a vizet, ahogy csak kifér rajta.

Sőt meg vagyok győződve, hogy a város műszaki hivatala játszva ki tudna eszelni valami fortélyt, amelynek segítségével esténként színes fénysávokat lehet vetíteni a szökökut vizsugaraira — a la fontaine lumineuse. Ez alig kerülne valamibe és egy kedves benyomással több, amit az idegen magával vihet.

A Stefánia és a Móra-park maholnap teljes diszükben várják az idegenforgalmat, csak a városmag felhasználása az, amivel nem lehetünk kibékülve. Ha már fiókmúzeum nem lett belőle, talán egy ott berendezhető

halászcserda

jobb szolgáltatást tehetne az idegenforgalomnak, mint egy olvasóköri. A halászcserda szegedi specialitás s az idegen, aki most már hiába keresi a hagyományokban gazdag Ónózó-féle csárdát, bizonyára szívesebben keresné fel a belül is tágas, de szabad terraszokkal is bővelkedő városmagot, mint a híd alatt hevenyészett csárdát, ahová sem én, sem ön nem is vihetjük el jó lélekkel vendégünket. Pont a híd alá, ahova a szegedi ember azt szokta küldeni, akinek valami nagyon görömböt akar mondani.

Nem szeretnék darázs-fészekbe nyulni, vagy valakit otthonából kifűstölteni, de meg vagyok győződve, hogy a város derek tisztviselői deferrálnának az idegenforgalom érdekének, különösen, ha kárpótlásul helyet kapnának a városi bérházak valamelyikében. Ez pedig a város anyagi

Husvét i reklámnapok a COLUMBIA cipőáruházban, Kárász u. 13. sz.

Tavaszi divatcipők garantált minőségben: P 8-50, 9-50, 10-50 egységárakban. (Nem egves párok.)

Saját érdekében keresse fel cipőszükséglete beszerzése előtt cégünket

MOLAGROFNEGEDI

Irtá Dr. PARTOS ERNŐ

Bevallom, összebeszéltem a nyomdással, hogy fordítva szedesse a cím betűit. Bizonyára gyerekesnek méltóztatik találni a trükköt, de komoly okom volt rá, hogy félrevezessem az olvasót, aki azt hiszi, hogy valami napkeleti mesét kap s csak olvasás közben fedezi fel, hogy idegenforgalomról van szó. Viszont, ha ezt már a cím elárulná, a nyájas olvasó menten földhöz vágna az újságot.

Szolgáljon melegségemül, hogy még ravaszabb volt az a kollégám, aki egyik konkurrens város lapjában megjelent hasonló tárgyú cikkének ezt a címet adta: »A primadonna«. Élénken elképzelem, hogy az ottani nyájas olvasó milyen várokozásteljes izgalommal merült bele a »Primadonna«-ba s már a közepén tarthatott, amikor észrevette az idegenforgalmat.

Ilyen árutakon kell nekünk, idegenforgalmistáknak, az olvasó érdeklődését megközelítenünk.

Mert bámulatos dolog ez. A közönség szereti látni az idegent és szereti látni a forgalmat is, sőt a kettőt együtt is szereti látni. De hallani nem akar az idegenforgalomról. Unja és lekecsinyli a témát. Nem kíváncsi arra sem, hogyan csinálják az idegenforgalmat. Készen akarja kapni, bérmentesen hához szállítva.

Es meg is kapja. Mert szerencsére ott tartunk, hogy az idegenforgalom ügye ma már hatósági kezekben van, még pedig, úgy tudom, a legjobb kezekben.

Hogy mit és mennyit lehet hatósági intézkedésekkel az idegenforgalom emelése érdekében csinálni, az természetesen nem egyedül a hatóság buzgalma és találékonysága mulik, hanem a rendelkezésre álló, vagy igénybe vehető anyagi eszközökön is. Befektetés nélkül nincs jó üzlet, ennek a határai pedig, sajnos, szűkre vannak szabva.

S én nem is mernék olyan elgondolásokkal előállni, amelyek az anyagi lehetőség határát meghaladják. Így például nem gondolok a Pocsolya- és Kátyu-uccák sürgős kikövezésére. Azzal nyugtatom meg magamat, hogy oda ugyse megy idegen. De viszont azokat az ökességeinket, amelyek szem előtt vannak, fényesítsük ki minél alaposabban.

Tanuljunk Kóhntól, a kisvárosi vegyeskereske-

dőtől, aki alsóruhára vetkőzve pipált a boltjában, de a fején ragyogó cilinder volt. Meglátja ezt az arra haladó Schwarcz és beszél hozzá: »Megbolondultál, hogy fényes nappal ilyen pucéran ülsz a boltban.« »Miért ne ülnék, nem jön ide a kutya sé«, feleli Kohn. »Hát ha senki s jön, miért van rajtad az a cilinderkalap?«, kérdi Schwarcz. »Nü, hát ha mégis jön valaki«, mondja Kohn.

A mi ragyogó cilinderkalapunk

a Dóm-tér.

Az idegent ide vezeti első útja. Mindig fényesen kellene tartanunk. És ez a páratlan szépségű tér az esti órákban egyszerűen eltűnik, láthatatlanná válik.

Méltóztatassanak erről személyesen meggyőződni, követve az én példámot, aki néhanapján idegennek öltözöm, hogy sétáimon meglássak olyan dolgokat is, amiket a bennszülött szemem nem vesz észre, mert megszokta. Ön, szegedi polgártársam, ha megáll a fogadalmi székesegyház és Gizella-tér közötti négyszögön, bekötött szemmel is maga előtt látja a Dóm-teret, minden szépségével. De az idegen, aki szürkületben — télen délutáni négy óra után, a tavaszi és őszi hónapokban esti hét óra után — vezető nélkül kerül a térre, azt hiszi, hogy nyugalomra tért kaszánya, vagy zárdá udvarába tévedt és visszafordul. De visszafordul akkor is, ha vezetője van. Hiába mondják neki, hogy »íme a híres Dóm-tér, Európa egyik legszebb tere«, ha akarja elhiszi, ha akarja, nem, — mert elvégre is a sötétben minden tér fekete.

Halálos véték volna ezt így hagyni. Gondoljunk arra is, hogy a két világrész országutja hamarosan megnyílik s a városban áthaladó utirány, hír szerint, a Dóm-teret is szelni fogja. Nem képzelek utast, aki autóját ezen a varázslatos helyen — akár nappal, akár este — le ne állítaná. A sötéttségbe merült teret azonban olyan közömbösen fogják maguk mögött hagyni, mint a külvárosok bármelyik uccáját.

Néhány — természetesen művészi kivétel — kandeláber megtenné a magáét. Az ehhez szükséges pénzt akárhogy is elő kellene teremteni.